

Opravična št.:

Up-775/05

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2005:Up.775.05

Akt:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 836/2001 z dne 5. 4. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 1909/2000 z dne 5. 7. 2001, z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Glavnega urada, št. 416-270/00 z dne 10. 4. 2000 in z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Davčnega urada Koper, št. 48211-011/99-7-51-85/27-VPI-642/99 z dne 30. 11. 1999

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 836/2001 z dne 5. 4. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 1909/2000 z dne 5. 7. 2001, z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Glavnega urada, št. 416-270/00 z dne 10. 4. 2000 in z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Davčnega urada Koper, št. 48211-011/99-7-51-85/27-VPI-642/99 z dne 30. 11. 1999 se ne sprejme.

Evidenčni stavek:

Pritožnika zgolj s sklicevanjem na članke iz revij in na obrazec za odmero davka ne more izkazati kršitve pravice iz 22. člena Ustave, ki med drugim zagotavlja, da odločitev sodišča brez utemeljenega razloga ne odstopa od ustaljene sodne prakse.

Zgolj dejstvo, da sodbi sodišč temeljita na drugih pravno pomembnih dejstvih kot odločbi upravnih organov, samo po sebi še ne pomeni kršitve nobene ustavne pravice ali svoboščine.

Stališče, da odpis posojila pomeni drug osebni prejemek, vključno z nagradami in podobnimi prejemki, samo po sebi ne sega na raven ustavne pravice do zasebne lastnine, zato je očitke o kršitvi pravice iz 33. člena Ustave neutemeljen.

Geslo:

5.2 - Temeljne pravice - Enakost (14.2).

5.3.13.18 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Enakost orožij (22, 14).

5.3.13.3 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Dvostopenjska sodna pristojnost (25).

5.3.36 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Pravica do lastnine (33, 67).

Pravna podlaga:

Člen 14.2, 22, 25, 33, Ustava [URS]

Člen 55.2.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

 [Up-775-05.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-775/05-6

24. 11. 2006

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe družbe A., d. o. o., Ž., ki jo zastopa B. B., odvetnica v Z., na seji senata 7. novembra 2006 in v postopku po četrtem odstavku 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94)

sklenilo:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 836/2001 z dne 5. 4. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 1909/2000 z dne 5. 7. 2001, z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Glavnega urada, št. 416-270/00 z dne 10. 4. 2000 in z odločbo Davčne uprave Republike Slovenije, Davčnega urada Koper, št. 48211-011/99-7-51-85/27-VPI-642/99 z dne 30. 11. 1999 se ne sprejme.

Obrazložitev

A.

1. Davčni urad Koper Davčne uprave Republike Slovenije je pritožnici zaradi odprave nezakonitosti in nepravilnosti v poslovanju naložil plačilo davka od dobička pravnih oseb za leta 1996, 1997 in 1998 z zakonitimi zamudnimi obrestmi (točka I/1 izreka), plačilo poročuna akontacij davka od dobička pravnih oseb za 9 mesecev leta 1999 (točka I/2 izreka) in plačilo davka od osebnih prejemkov z zakonitimi zamudnimi obrestmi (točka I/3 izreka). Glavni urad Davčne uprave Republike Slovenije je pritožbi zoper odločbo prvostopnega upravnega organa delno ugodil tako, da je del izreka prvostopne upravne odločbe (točka I/1) dopolnil z zneskom skupne davčne osnove, od katere je pritožnica dolžna plačati davek, in z davčno stopnjo. V preostalem je pritožničino pritožbo zavrnil. Oba upravna organa sta se strinjala, da pritožnici ni mogoče priznati davčne olajšave za poslovanje na demografsko ogroženem območju na podlagi 64. člena Zakona o davku od dobička pravnih oseb (Uradni list RS, št. 72/93 in nasl. - v nadaljevanju ZDDPO) v zvezi z 21. členom Zakona o davku od dobička pravnih oseb (Uradni list RS, št. 49/90 in nasl. - v nadaljevanju ZDDPO/90), ker pritožnica svoje dejavnosti ni opravljala na tem območju. Upravno sodišče je tožbo zavrnilo. Strinjalo se je z ugotovitvijo upravnih organov, da pritožnici ni mogoče priznati davčne olajšave po 64. členu ZDDPO, vendar ne zato, ker pritožnica svoje dejavnosti ni opravljala na demografsko ogroženem območju, temveč zato, ker pritožnica te davčne olajšave ni uveljavljala pred uveljavitvijo ZDDPO. Vrhovno sodišče je pritožbi delno ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje spremenilo tako, da je tožbi delno ugodilo in odpravilo odločbo drugostopnega upravnega organa v delu, ki se nanaša na točki I/1 in I/2 izreka prvostopne upravne odločbe v celoti, v delu, ki se nanaša na točko I/3 izreka omenjene odločbe, pa glede zamudnih obresti v znesku 2.366.832 SIT. V preostalem je pritožbo zavrnilo in izpodbijano sodbo potrdilo.

2. Zoper sodbo Vrhovnega sodišča vloga pritožnica ustavno pritožbo. Zatrjuje kršitev 2., 14., 22., 23., 25., 33., 147., 153. in 155. člena Ustave. Navaja, da sta Upravno in Vrhovno sodišče zmotno razlagali 64. člen ZDDPO, ko sta šteli, da je za priznanje davčne olajšave po 64. členu ZDDPO v zvezi z 21.

členom ZDDO/90 odločilno dejstvo, ali je pritožnica na dan uveljavitve ZDDPO že uveljavljala davčno olajšavo po 21. členu prej veljavnega zakona. Takšno stališče naj bi bilo arbitrarno in zato v neskladju z 2. in s 14. členom Ustave. Pritožnica navaja, da je v pritožbi zoper sodbo Upravnega sodišča navajala in predložila dokaze o tem, kako je Glavni urad razlagal 64. člen ZDDPO, in o tem izdalo celo navodila oziroma pojasnila vsem davčnim uradom. Ker naj se Vrhovno sodišče do teh navedb ne bi opredelilo, naj bi bili pritožnici kršeni pravici iz 23. in iz 14. člena Ustave. Razlaga, kot jo je zavzel Glavni urad, naj bi izhajala tudi iz dveh člankov v reviji IKS in iz obrazca Davek od dobička pravnih oseb za leto 2000. Zato meni, da razlaga sodišč pomeni odstop od ustaljene sodne prakse. Navaja tudi, da se zato, ker sta upravna organa napačno uporabila 64. člen ZDDPO, ni imela možnosti izjaviti se glede uporabe navedene določbe ZDDPO, s čimer naj bi ji bila kršena pravica iz 22. člena Ustave. Ta človekova pravica naj bi ji bila kršena tudi zato, ker naj se Vrhovno sodišče ne bi opredelilo do relevantnih pritožbenih navedb. Kršitev pravice iz 25. člena Ustave utemeljuje z navedbo, da zaradi tega, ker sta upravna organa napačno uporabila materialno pravo, v upravnem postopku ni mogla navajati dejstev in predložiti dokazov o tem, da je pravočasno oziroma v skladu z navodilom Glavnega urada uveljavljala davčno olajšavo. Meni, da ji je bila zaradi tega, ker naj med obveznostjo, ki ji je bila naložena, in med družbeno koristnostjo ne bi obstajalo sorazmerje, kršena pravica iz 33. člena Ustave. Zatrjuje tudi, da sta Upravno in Vrhovno sodišče napačno uporabili četrto alinejo prvega odstavka 15. člena Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 71/93 in nasl. - v nadaljevanju ZDoh), zaradi česar naj bi ji bile kršene pravice iz 2., 33. in iz 147. člena Ustave.

B.

3. Očitek pritožnice o arbitrarnosti stališča sodišč, da je za priznanje davčne olajšave po 64. členu ZDDPO v zvezi z 21. členom ZDDO/90 odločilno dejstvo, ali je pritožnica na dan uveljavitve ZDDPO že uveljavljala davčno olajšavo po 21. členu prej veljavnega zakona, bi bil lahko ustavnopravno relevanten z vidika pravice iz 22. člena Ustave. Oceno arbitrarnega ravnanja bi lahko Ustavno sodišče izreklo le v primeru, če sodišče svoje odločitve ne bi utemeljilo s pravnimi argumenti in bi bilo zato mogoče sklepati, da sodišče ni odločalo na podlagi zakona, temveč na podlagi kriterijev, ki pri sojenju ne bi smeli priti v poštev. Tega izpodbijanima sodbama ni mogoče očitati. Sodišči sta namreč obrazložili svoje stališče, da je v 64. členu ZDDPO določeno le to, da lahko nadaljujejo z uveljavljanjem davčne olajšave po 21. členu ZDDPO/90 do izteka tam določenih obdobij tisti zavezanci, ki so takšno olajšavo uveljavili na podlagi ZDDPO/90. Če bi 64. člen ZDDPO določal, da je za uveljavljanje davčne olajšave pomembna okoliščina zgolj pridobitev pogojev za pridobitev te pravice, bi moral to predpisati. Sodišči sta torej svoji odločitvi razumno utemeljili s pravnimi argumenti, zato je neutemeljen očitek pobudnice, da je navedeno stališče arbitrarno. S takšno obrazložitvijo sta sodišči tudi posredno odgovorili na pritožnične navedbe, zakaj razlaga 64. člena ZDDPO, kakršno je sprejel Glavni urad, ni pravilna. Zato je neutemeljen očitek pritožnice, da Vrhovno sodišče ni odgovorilo na njene navedbe o tem, da je Glavni urad razlagal 64. člen ZDDPO drugače, in o tem izdal celo navodila oziroma pojasnila vsem davčnim uradom. Dejstvo, da sta odločitvi sodišč drugačni od tiste, s katero bi soglašala pritožnica, pa ne zadošča za sklep o kršitvi pravice iz 22. člena Ustave.

4. Ustavnopravno relevanten bi lahko bil očitek pritožnice o odstopu od ustaljene sodne prakse. Člen 22 Ustave, ki pomeni uporabo splošnega načela enakosti vseh pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave) na področju sodnega varstva pravic, namreč med drugim zagotavlja, da odločitev sodišča brez utemeljenega razloga ne odstopa od ustaljene sodne prakse. Vendar pa pritožnica zgolj s sklicevanjem na članke iz revij in na obrazec za odmero davka te kršitve ne more izkazati.

5. Tudi pritožničin očitek, da se zato, ker sta upravna organa napačno razlagala 64. člen ZDDPO, ni imela možnosti izjaviti se glede uporabe navedene določbe ZDDPO, bi bil lahko ustavnopravno

relevanten z vidika pravice iz 22. člena Ustave. Iz navedene ustavne določbe izhaja tudi pravica stranke, da se v postopku izjavi tako glede dejanskih kot pravnih vprašanj. Dejstvo, kdaj je pritožnica uveljavljala olajšavo, je bilo v upravnem postopku sicer ugotovljeno, vendar po presoji upravnih organov ni bilo pravno pomembno. Ta okoliščina je postala odločilna šele v postopku pred Upravnim sodiščem. Kolikor se pritožnica z odločitvijo Upravnega sodišča ni strinjala, je imela zoper sodbo možnost vložiti pritožbo zaradi napačne ugotovitve dejanskega stanja v zvezi s pravočasnostjo uveljavljanja davčne osnove. Pritožnica je pritožbo sicer vložila, vendar je v zvezi s tem pritožbenim razlogom zatrjevala le, da je Upravno sodišče napačno ugotovilo, kdaj je bila pritožnica ustanovljena na demografsko ogroženem območju. Glede na navedeno pritožnici nista bili kršeni niti pravica do izjave iz 22. člena Ustave niti pravica do pritožbe iz 25. člena Ustave. Kolikor se pritožničin očitek o kršitvi pravice iz 25. člena Ustave nanaša na pravico vložiti pritožbo zoper prvostopno upravno odločbo, je pritožnica tudi to možnost imela in jo je izkoristila, drugostopni upravni organ pa je o pritožbi meritorno odločil. Zato pritožnici tudi pravica do pritožbe zoper upravno odločbo ni bila kršena. Zgolj dejstvo, da sodbi sodišč temeljita na drugih pravno pomembnih dejstvih kot odločbi upravnih organov, samo po sebi še ne pomeni kršitve nobene ustavne pravice ali svoboščine.

6. Pritožnica zatrjuje tudi kršitev pravice do zasebne lastnine. Utemeljuje jo z navedbo, da je Vrhovno sodišče napačno uporabilo četrto alinejo prvega odstavka 15. člena ZDoh in ji s tem kršilo pravico iz 33. člena Ustave. Ustavno sodišče je že večkrat pojasnilo, da očitek o nepravilnosti izpodbijane sodne odločbe, ki posega v premoženjsko pravni položaj posameznika, tudi če bi bil utemeljen, sam po sebi še ne izkazuje kršitve navedene ustavne pravice. Za kršitev pravice do zasebne lastnine bi šlo v primeru, če bi sodišče ob odločanju zavzelo kakšno pravno stališče, ki je z vidika te ustavne pravice nesprejemljivo. Stališče, da odpis posojila pomeni drug osebni prejemek, vključno z nagradami in podobnimi prejemki, samo po sebi ne sega na raven ustavne pravice do zasebne lastnine, zato je očitek o kršitvi te pravice neutemeljen. Očitek pritožnice, da ji je bila pravica iz 33. člena Ustave kršena zato, ker naj med obveznostjo, ki ji je bila naložena, in med družbeno koristnostjo, ne bi obstajalo sorazmerje, pa je pavšalen, zato ga Ustavno sodišče ni moglo preizkusiti.

7. Pritožnica zatrjuje še kršitve 2., 147., 153. in 155. člena Ustave. Ker ne gre za določbe, ki bi neposredno urejale kakšno človekovo pravico ali temeljno svoboščino, se nanje pri utemeljevanju ustavne pritožbe ni mogoče sklicevati.

8. Ker očitno ne gre za kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, kot jih zatrjuje pritožnica, Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo.

C.

9. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi prve alineje drugega odstavka 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) in prve alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 93/03 in 98/03 – popr.) v sestavi: predsednica senata Milojka Modrijan ter člana dr. Janez Čebulj in Lojze Janko. Sklep je sprejel soglasno. Ker senat ustavne pritožbe ni sprejel, je bila zadeva v skladu z določbo četrtega odstavka 55. člena ZUstS predložena drugim sodnicam in sodnikom Ustavnega sodišča. Ker se za sprejem niso izrekli trije od njih, ustavna pritožba ni bila sprejeta v obravnavo.

Predsednica senata
Milojka Modrijan

Vrsta zadeve:
ustavna pritožba

Vrsta akta:
posamični akt

Vlagatelj:

Datum vloge:
4. 8. 2005

Datum odločitve:
4. 8. 2005

Vrsta odločitve:
sklep

Vrsta rešitve:
nesprejem ustavne pritožbe

Objava:

Dokument:
US26789